

Juris Kulakovs

brauc ar «pīli» un klausās klasiku

grupu?

– Stājos bērnu mūzikas skolā Līvānos.

– Vai piekrīti raksturojumam, kāds par tevi sniegts grāmatā *Menuets*?

– Būtībā piekrītu. Tas gan bija par to laiku, kad sāku spēlēt *Menuetā*. Mazliet jau esmu mainījies, bet pamatā jau tas pats vien ir.

– Pastāsti par savu tiņu laiku! Vai bijī ļoti centīgs mūzikas zināšanu apguvējs?

– Mūzikas skolā iestājos jau apzinīgā vecumā – pēc 5. klases. Problēmas bija ar uzņemšanu, jo dziedāšana joprojām nav mana stiprā puse. Neko spoži negāja, un skolotājiem bija skaidrs: muzikālās dzirdes man nav. Bet man bija ļoti labs

***Pērkonam* nākamgad būšot**

«pīlgadības svētki». Un, cik zināms, *Menuetā* tu bijī dalībnieks, savukārt *Pērkons* visā pilnībā ir tava grupa. Arī par šo grupu iznāksot grāmata. Varbūt tev ir ideja nosaukumam?

– Savulaik bija tāda dziesmiņa *Man šodien 18 gadu*.

– ...jā, jā, un «ciemos nāks daudz draugu, radu», kuru *Pērkonam* netrūkst. Varētu vēl uzaicināt agrākos ierēdņus, kuriem nebūt nepatika tas, ko jūs darījāt. Īpaši astoņdesmito gadu vidū.

– Visiem ansambļiem, kas vēlējās publiski uzstāties un kaut ko darīt, bija jāiziet dažādas skates, un Kultūras ministrijas komisija novērtēja, vai viņi vispār kaut ko var darīt. Savas dziesmas bija jānes apstiprināt uz Emila Melngaiļa Tautas mākslas centru, kur viens no cenzoriem bija Juris Karlsons, tagadējais Mūzikas akadēmijas rektors. Tekstiem

«... Viņš piedzimis spītīgā Vērša zīmē. Kautrīgs, sarkstošs un sasaistīts dzīvē, pie sava mūzikas instrumenta viņš totāli pārvērtās. Lekšā viss dzīvoja, vibrēja, vārījās. Sirsnīgs, bet atturīgs izpausmēs, viņš tobrīd atvērās tikai mūzikā. *Menuets* bija ieguvis spēcīgu mūziķi...» Tā par latviešu mūzikas leģendu raksta Inese Pabērza grāmatā *Menuets*, kas laista klajā kā veltījums grupas 30. jubilejai.

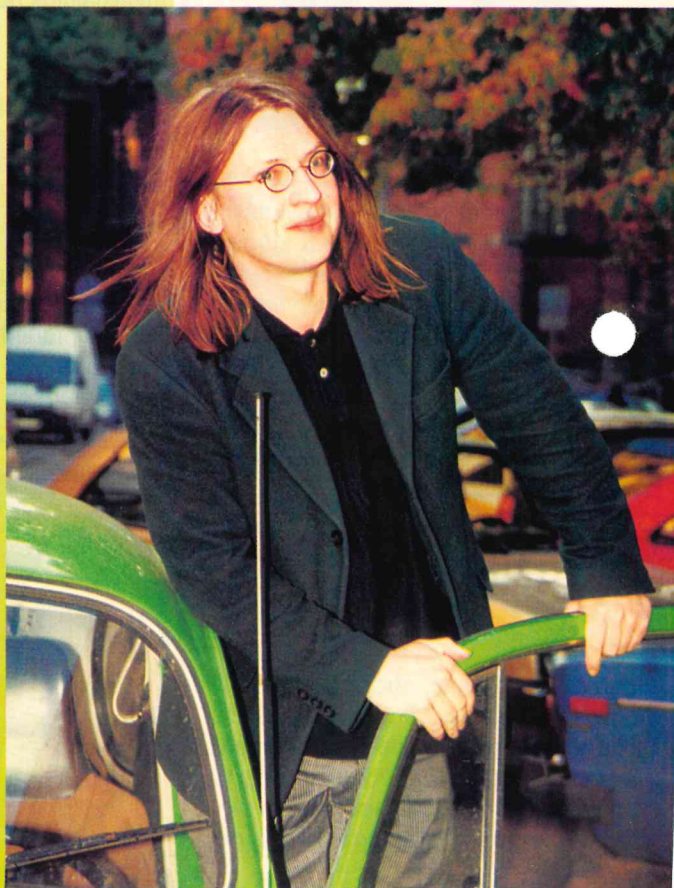
– Grupai konkrētu dibināšanas datumu noteikt ir grūti, jo ko tad mēs īsti uzskatām par dzimšanas dienu? To brīdi, kad radās ideja par ansambļa radīšanu, vai brīdi, kad puiši pirmoreiz sanāca kopā uz mēģinājumu, vai koncertu. Es laikam uzskatītu pirmo koncertu. Piemēram, *Pērkonā* dzimšanas dienu tā īsti neatceros. Laikam tas bija 1981. gada februārī Mākslas akadēmijas karnevālā.

– Tu *Menuetā* taustiņinstrumentu sāki spēlēt septiņdesmito gadu otrajā pusē. Ko darīji laikā, kad Pumpura vidusskolas zēni sanāca kopā 1968. gada rudenī un nolēma dibināt šo

akordeona skolotājs Jānis Griezāns, pie kura mācījušies vairāki slaveni mūziķi. Viņš man jautāja, vai es pats gribot mācīties mūzikas skolā vai vecāki mani atveduši. Tā bija mana vēlēšanās. **– Vai nebija tā, ka, mācoties klasiskās mūzikas skolas gudrības, gribējās kaut ko citu?**

– Akordeons jau nemaz tik klasisks instruments nav. Vienīgais, ja jāspēlē Bahs, tad ir tā divaināk, toties deju **gabali** uz akordeona izklausās «organiskāk». Nekādu problēmu un aizliegumu man nebija, turklāt jau krietnu laiku spēlēju skolas ansamblīšos un ballītēs. Un man ļoti patika arī viss klasiskais.

– Runājot par jubilejām,

LABA. - Nr. 46 (1998), 23 nov., 6.-7. lpp

savukārt bija cits cenzors. Un mums nācās izstrādāt savu taktiku: zinot, ka viņš aizdomīgi skatās uz visiem tekstiem un cenšas atrast tur ko aizliegtu, aiznesām kaut ko klaji draiskulīgu, piemēram:

«Laimīgi atkal pie loga smejos/Manā sētā kretīni dejo» vai arī «Ceļa stabi nedzer šņabi, bet mēs dzersim, dziedāsim.» Lielākoties mums tekstus rakstīja Māris Melgalvs, bet problēmas bija arī ar klasiku tekstiem, piemēram, Eduarda Veidenbauma dzeju. No vienas puses, viņš bija pasludināts kā

revolucionārs dzejnieks, no otras – ļoti «neērsts» cenzoriem.

– Kas pašlaik notiek tavā radošajā dzīvē?

– Esmu sacerējis noformējumus diviem televīzijas raidījumiem: *Labākie draugi* un bērnu raidījumam *Kaķīša zābaki*. Nesen Zviedrijā ar *Pērkoniem* nospēlējām elegantu koncertu. Pirms trim gadiem tika uzņemta filma *Bellmans šodien*, kur no katras valsts, kas atrodas pie Baltijas jūras, piedalījās viens izpildītājs. Tad *Pērkons* ierakstīja vienu dziesmu ar Bellmana vārdiem. Nesen bija festivāls, ko rīkoja Zviedrijas vēstniecība. Tajā iemācījāmies vēl trīs dziesmas. Koncertā dziedājām savas un Bellmana dziesmas. Mūs atzinīgi uzņēma lielākais pārtikas tirgotājs Zviedrijā, kas otrā dienā pēc koncerta aizveda ekskursijā un izrādīja plašākās saldētavas, pārtikas un tabakas veikalus, muzejus, kur savākts viss no gausimta sākuma.

– Viena no tavām «nemuzikālajām» kaislībām ir interesantas automašīnas.

– Jā, man ir tāda *Citroën* «pīle». Tagad – zaļš *Volkswagen*. Jociģo mašīnu kolekciju gribētu papildināt. Kaut vai iegādāties tādu mašīnu, ar kādu braukā *Misters Bīns*. Tad man būtu visas trīs Eiropas jociģās mašīnas – franču, vācu un angļu. Vēl es krāju sintezatorus.

– Atkal atgriezīties pie mūzikas.

– Man ir viens īpaši deju mūzikai radīts sintezators – *Roland JX 305*. Tas ir visjaunākais manā kolekcijā. Sintezatori man ir kā darbarīku arsenāls. Ja man, piemēram, rakstot teātra mūziku, vajag

kaut ko stilizēt, tad ar vienu sintezatoru nepietiek.

– Runājot par teātri, redzēju tevi spēlēt sintezatoru jaunajā Dailes teātra izrādē *Mana jautrā atraitne*.

– Tā kā leva (lewa Akurātere, – E.K.) izrādē savu lomu tēlo bez dublieriem, *Pērkonu* koncerti bez viņas nav iespējami. Man piedāvāja spēlēt orķestrī. Darbs nav grūts, bet atbildīgs.

– Tu esi rakstījis mūziku izrādēm *Bagātību sala*, *Livonijas sapņi*, kuras mūžs gan nebija visai garš. Kur tagad var dzirdēt tavu teātra mūziku?

– Ir tāda forša, saulaina izrāde bērniem *Alfons Trīcvaidziņš* Valmieras teātrī. Iespējams, ka režisors Juris Rijnieks to iestudēs arī Liepājā. Un cerams, ka šai izrādei būs ilgāks mūžs. Ir doma arī par apjomīgāku skaņdarbu kādam no Latvijas lielajiem teātriem. Esmu saskaitījis, ka mana mūzika ir skanējusi kopumā 20

izrādēs visos Latvijas teātros, izņemot Leļļu teātri un Krievu Drāmas teātri. Rakstīt teātra mūziku ir interesants process – varu radīt dažnedažādus brīnumus – rakstīt gan menuetus, gan skaņdarbus

deju mūzikas stilā.

– Kādas ir tavas atziņas, klausoties pašlaik populārās latviešu grupas?

– Tās tiecas uz visu progresīvo, jauniem meklējumiem. Ļoti laba atmosfēra bija *Liepājas dzintarā*. Lielākā problēma bija grupu vērtēšana, jo tās katra savā stilā ir spēcīgas. Teiksim, ar ko *Herlis* būtu labāks par *Pienvedēja piedzīvojumiem*, un otrādi.

– Pie kādas mūzikas tu atpūties?

– Mašīnā braucot, es parasti klausos nopietnās mūzikas programmu *Klasika*. Mājās televīzijā man vienmēr ir ieslēgts franču mūzikas kanāls *MCM*, jo man ļoti patīk franču valoda un mūzika.

– Vai esi apguvis šo valodu?

– Kad koncertējām Francijā, no skatuves runāju viņu valodā.

– Tava būtiskākā atziņa šodien.

– Nedarīt citam to, ko negribi, lai tev dara. Gadiem ejot, saprotu – laika kļūst aizvien mazāk, tāpēc vēl viena mana atziņa: neizšķīst laiku muļķībām, bet kaut kam lietderīgākam.

– Īpašība, ko tu vērtē cilvēkā visspilgtāk.

– Uzticēšanos jebkurā situācijā un vārdu saskaņu ar darbiem.

**Evija Kalnbērza
Kaspara Ūdra
un personiskā arhīva foto**

